

Szeretek szeretni, de utálok, ha én szeretek, amennyire csak lehet, és más nem küzd érttem. Talán túl könnyen szereznek az emberek hozzám férést. Talán nem jelentek kihívást. Talán nem adok startot és célt, csak hagyom, hogy átfussanak rajtam anélkül, hogy engedném. Talán túl olcsóvá teszem magam azzal, hogy nem adok meg a versenyre benevezési határidőt vagy jelentkezési díjat. Csak hagyom, hogy mikor az embernek kedve tartja, fussanak, lássanak, ámuljanak, majd visszanezve se lássák a határt.

Elvesztettük a szerelem művészetét

Mert elkezdtek látni a műt a művelő helyett, azt, kinek szemében az érték megremeg.

Elkezdünk félni attól, hogyha nem alkotunk valamit, senki nem szeret.

De megjegyzem, ha mindenki a múzeumban végzi, senki nem foglal majd előtted helyet, és ámul rajtad, mert ők is csak a falon lógva várják a látogatókat.

Várják, hogy észrevegyék, hisz nagyban néz ki a képkeretből, és kergeti feltűnést.

De mindhiába. Hisz minden egyes ember azt várja.

Elvesztettük a szerelem művészetét mert nem vesszük észre, hogy a puzzle-darabkákat összevissza tette, rosszul alkottuk meg a szerelemről alkotott képet.

Mert ha egyszer összeragadt lapokat olvasol, majd megérted. Megérted, hogy valaminek ki kell töltenie az üres sorokat, a szóközöket és a meg nem írt meséket.

Kilélegzünk, belélegzünk, de arra a szóra nincs energiánk, hogy kimondjuk, szeretjük egymást

Talán egy térkép vagyok. Egy ahhoz elegendő, hogy az emberek tudják, hogy a következő utuk merre vezet.

Majd összegyűrnek egy utolsó pillantást vetve arra, hogy hol jártak, és továbbhaladnak. Elhagynak, és látják, ahogy elveszek saját magamban. Látják, ahogy biztonsági öv nélkül hajtom magam utamon, ahogy szabad vágta és pilóta üzemmódba kapcsolodom, és azt hiszik, minden rendben, hisz nem látszik, hogy nem én irányítom az útvonalam. Az igazság az, merthogy nem tudom. Csak haladok, amerre a rejtélyes út vezet. Ahol mások átgázoltak rajtam, a következők mindig megtalálták a már jól kitaposott ösvényeket, a lerombolt tájat, a megtört lelket, mi színt vitt a térképbe és a dobbanást, mi mindig fel-feldobálta a síknak látszó görbe útvonalakat. Mindig megtalálják a már azonosíthatatlan és felismerhetetlen felszínes boldogságot. Ami egykor még bennem lobogott és égett a vágtyól, hogy valaki másé is legyen. Nem feladtam. Megpihentem. A hamisság felemészt. Hogy meg kell felelnem a megfélemltetlen követelményeknek, hogy álarc alá ássam arcátlan alázatomban, hogy ne maradjak senki, csak az. Akinek a társadalom elfogad.

Próbálok hinni a mának. Hogy még nem tűnünk el este együtt a nappal. Hogy még a legsötétebb éjszakán is körülragyogjuk az égboltot, és nem veszünk el a múltban.

Mészáros Aliz 11.b

Zalaegerszegi Ady Endre Általános Iskola, Gimnázium és AMI